

**Imádkozzunk azokért, akik a mai napon
a bérálás szentségében részesülnek!!!**

Jöjj Szentlélek, Úristen!

ÉVKÖZI XXVII. VASÁRNAP

“Itt az idő, Uram. Nagy volt a nyár.

(...)

Parancsold: a gyümölcsök érjenek be,

adj még két délies napot nekik,

add, hogy beteljesedjék mindenik

s a mézet gyűjtsd a dús szőlőszemekbe.”

Amit Rainer Maria Rilke az *Őszi nap* című versében ír a természetről, a szőlőről, az vonatkozik ránk is? Nekünk, embereknek vannak olyan elvárásaink, hogy bőséges gyümölcsöt teremjünk? Nem tartozunk magunknak és embertársainknak? S nem ezt várja az Isten, aki annyi alapot rakott le bennünk, hogy felfedezzük, kibővítsük és felhasználjuk azokat?

Nyissuk meg szívünket és fülünket előtte és üzenetünk előtt.

† EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Mt 21,33-43

Más munkásoknak adja bérbe szőlőskertjét.

Abban az időben Jézus ezt mondta a főpapoknak és a nép véneinek: Hallgassatok meg egy másik példabeszédet! Volt egy gazdaember, aki szőlőt telepített, bekerítette sövénnel, belül pedig (a sziklába) taposógödröt

vágott, és őrtornyot épített. Aztán rábízta a szőlőt a munkásokra, és elutazott. Amikor eljött a szüret ideje, elküldte szolgálait a szőlőmunkásokhoz, hogy a termést átvegyék. Ám a szőlőmunkások megragadták a szolgálait,

s az egyiket összeverték, a másikat megölték, a harmadikat pedig megkövezték. Erre más szolgákat küldött, többet, mint először, de ezekkel is ugyanúgy bántak. Végül a fiát küldte le hozzájuk, mondván: „A fiamat csak megbecsülik!” Mikor azonban a szőlőmunkások meglátták a fiút, így szóltak egymáshoz: „Ez itt az örökös! Gyertek, öljük meg, és miénk lesz az öröksége!” Meg is ragadták őt, kidobták a szőlőből, és megölték.

Amikor megjön a szőlőskert ura, ugyan mit tesz majd ezekkel a szőlőmunkásokkal?

Ezek az evangélium igéi.

Ezt válaszolták: „Gonoszul elbánik a gonoszokkal, a szőlőt pedig más munkásokra bízza, akik idejében átadják neki a termést.”

Jézus így folytatta: „Nem olvastátok soha az Írásokban: A kő, melyet az építők elvetettek, mégis szegletkövé lett, az Úr tette azzá, és szemünkben csodálatos ez! Ezért mondom nektek: Az Isten országát elveszik tőletek, és olyan népnek adják, amely majd megtermi annak gyümölcsét.”

A szabadság gyümölcsei

Gyakran előfordul, hogy azok az emberek, akik egyszer szenvedélyesen szerették egymást, közömbössé válnak és elválnak. A kapcsolat kezdetén gyakran túláradó érzések, szenvedélyek és

boldogságálmok vannak, de nagyon hamar megjelennek a különbségek is. A különbségek sokszor az eltérő elvárásoknak tudhatóak be. Idegenné váltok, mert lehetetlent vártok el egymástól. Ha a kapcsolat elején

idealizálja a másikat, úgy egyre nagyobb a vágy, hogy teljesen akarja a másikat. És ez elfojtja a szeretetet.

Isten birtoklásvágya

Bizonyos értelemben a mai evangélium ilyen szerelmi kapcsolatról szól. Jézus a szőlőskert példázatát használja. A hallgatóság ismerheti a szőlőskert képét, amely Izrael, Isten választott népének a képe. A zsoltárokb¹ is előfordul és Izajás próféta² is beszél róla. **Ezekben a szövegekben hangsúlyozzák Isten szeretetteljes törődését, aki, mintegy szerelmes ember, nagy figyelemmel és gondossággal törődik népével. De Isten nem borítja el az embereket aggodalmaival. A szabadság pillanata megmarad az odaadásában. A szőlőskert képében a szabadság az emberek lehetőségét**

¹ vö. Zsolt 80,15-16: "Seregek Istene, fordulj vissza hozzánk! Tekints le az égből, hogy meglásd és meglátogasd e szőlőt! Oltalmazd, amit jobbold ültetett, s az emberfiát, akit magadnak nagygyá neveltél."

² vö. Iz 5,1-7: "Hadd énekeljek kedvesemről, szerelmesem énekét szőlőjéről! Szőlője volt kedvesemnek termékeny hegytetőn; körülásta, és a kövektől megtisztította, majd beültette nemes szőlővel; közepén tornyot épített, sajtót is vajt benne; és várta, hogy szőlőfürtöt teremjen, de vadszőlőt termett. Most hát, Jeruzsálem lakói és Júda férfiai, tegyetek igazságot köztem és szőlőm között! Mit kellett volna még tennem szőlőmmel, amit nem tettem meg vele? Amikor azt vártam, hogy szőlőfürtöt teremjen, miért vadszőlőt termett? Most pedig hadd adjam tudotokra, mit teszek szőlőmmel! Eltávolítom sövényét, hadd pusztítsák el; lerombolom kerítését, hadd tapossák össze. Pusztává teszem: nem metszik meg többé, és nem kapálják, fölveri a tövis és a tüske; és megparancsolom a felhőknek, hogy esőt ne hullassanak rá. Bizony, a Seregek Urának szőlője Izrael háza, és Júda férfiai az ő gyönyörű ültetvénye; jogot várt, de íme, csak visszaélés van, igazságot, de íme, csupa jajveszékelés!"

jelenti, hogy az emberek gondozzák a szőlőt s figyeljenek a gyümölcsök növekedésére.

Jézus példabeszédében a szőlőskert már nem Izrael, hanem az Isten országa. Isten maga bízta rá az emberekre az országát. Pontosan **itt fejezi ki a szenvedélyes szeretetét. Megnyitja az emberek iránti szeretetét, amely lehetőséget ad a számukra, hogy folyamatosan túllépjenek önmagukon azzal, hogy ne maradjon csapdában saját létük mélyén. Ebben a szerelmi kapcsolatban fontos gyümölcsöt hozni, vagyis segíteni isten országának növekedését.**

Az ember birtoklásvágya

De az ember birtoklása mindent elpusztít. A legjobb ajándékok és tehetségek is csak akkor fejlődhet ki az emberben, ha nem akarja magának megtartani. Az embereknek készen kell állniuk a kapott jó lehetőség felhasználására. Számára ez azt jelenti, hogy hajlandó gyakorolni az elengedést.

A kudarc oka pontosan ebben rejlik. Jézus leírja a tulajdonos és a szőlő bérlői közötti kegyetlen játékot. Betakarításkor a szőlőültetvény tulajdonosa elküldi szolgáit,

hogy gyűjtsék be a termést. De a gazdák meg akarják tartani a termést és megölik a szolgákat. A jó termés szüretelésekor adottak a jó lehetőségek miatt mohókká és kemény szívűekké váltak. Az ember birtokolni akarja a nyereséget és meg akarja tartani magának.

Jézus a bérlők képét használja azokra a személyekre, akikre rábízták Isten országát, de azok nem hajlandók ezt elfogadni. Büszkék és individualisták lettek. Isten országa, amely minden ember jószágának és szeretetének kellene lennie, nem érdekli az embereket, mert csak önmagukat, kívánságaikat és érdekeiket látják.

Isten nagyobb szabadsága

Az emberrel ellentétben Isten szeretete határtalan, amellyel szereti az embert. A nagy és végtelen szeretet nem fél az ember hálátlanságától. Jézus példabeszéde még hihetlenebb ellentétről szól: **minél nagyobb az emberek elutasítása, Isten szeretete irántunk annál inkább növekszik.** A szőlőbirtokos mindig készen áll, hogy szolgákat küldjön, s rávegye a bérlőket a betakarítás átadására. Végül, ahogyan a példázat is szól, még a fiát is elküldi. Ez a kép maga Jézus Krisztus. **Isten szeretete az emberek iránt nem csökken, sőt növekszik. Istenben az embereknek mindig van reménye. Ez a szabadságnak a kifejeződése, ami nem azon múlik, hogy az emberek szeressék.**

De az is kifejezi Isten szabadságát - ahogyan a példabeszéd bemutatja -, hogy a szőlőt másokra bízza. Mivel Isten elfogadja az emberi szabadságot, lehetővé teszi az embereknek az elutasítást is. Még akkor is, ha csalódní fog ebben, szeretete nem hagyja nyugodni, amelyben kifejezi reményét az illető iránt: *“Az Isten országát elveszik tőletek, és olyan népnek adják, amely majd megtermi annak gyümölcsét.”*³ Ha Jézus ezt mondja azokra a zsidókra vonatkozóan, akik nem fogadták el Isten

³ Mt 21,44

országának üzenetét, akkor nekünk keresztényekre hivatkozva el kell fogadnunk ma Jézus szavát. Isten szabadon választja meg azokat, akiknek oda akarja adni az országát. Szabadsága gyakran meghaladja a gyakran szűk vallási gondolkodásunkat. Az új szőlőmunkásokat, vagyis Isten új népét kizárólag azok a gyümölcsök különböztetik meg, amelyeket készek szüreti ajándékként adni: ezek a szeretet, az igazságosság, az együttérzés és az irgalom gyümölcsei.

Őszi nap

Itt az idő, Uram. Nagy volt a nyár.
A napórákra árnyékokod bocsássad
s a szeleket ereszd a földre már.

Parancsold: a gyümölcsök érjenek be,
adj még két délies napot nekik,
add, hogy beteljesedjék mindenik
s a mézet gyűjtsd a dús szőlőszemekbe.

Kinek most sincs még háza, sose lesz,
s ki most maga van, már marad magára
éjszaka olvas, folyton levelez
s a ligetben bolyg, valakit keres,
mikor a lombok őszi tánca járja.

(Rainer Maria Rilke)